

sygn. akt I ACz 62/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie, I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: SSA Piotr Rusin

Sędziowie: SSA Barbara Górczanowska

SSA Jerzy Bess

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2013 r. w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku (...) – Finanse Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przy udziale G. O.

o nadanie klauzuli wykonalności na rzecz następcy prawnego

na skutek zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Okręgowego w Kielcach, Wydział I Cywilny, z dnia 14 listopada 2012 r., sygn. akt I Co 265/12

postanawia:

oddalić zażalenie.

sygn. akt I ACz 62/13

UZASADNIENIE

postanowienia z dnia 14 lutego 2013 r.

Postanowieniem z dnia 14 listopada 2012 r., sygn. akt I Co 265/12, Sąd Okręgowy w Kielcach, Wydział I Cywilny, oddalił wnioski o nadanie na rzecz (...) – Finanse sp. z o.o. w W. klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 5 grudnia 2002 r. wydanego przez Sąd Okręgowy w Kielcach, sygn. akt I Nc 198/02. W uzasadnieniu postanowienia Sąd Okręgowy wskazał, że wnioskodawca nie wykazał za pomocą dokumentu urzędowego lub prywatnego z podpisem urzędowo poświadczonym, że nabył od (...) Bank (...) S.A. w G. (następcy prawnego pod tytułem ogólnym strony powodowej, tj. (...) Banku S.A. w Ł.) wierzytelność objętą nakazem zapłaty z dnia 5 grudnia 2002 r., sygn. akt I Nc 198/02. Do wniosku o nadanie klauzuli wnioskodawca załączył bowiem jedynie odpis umowy cesji wierzytelności, który został poświadczony za zgodność z oryginałem przez radcę prawnego będącego pełnomocnikiem wnioskodawcy w niniejszej sprawie. Dokument ten, zdaniem Sądu Okręgowego, jest zwykłym dokumentem prywatnym, gdyż uwierzytelnienie odpisu przez radcę prawnego na podstawie art. 129 §2 i §3 k.p.c. nie prowadzi do nadania temu odpisowi statusu dokumentu urzędowego. Taki charakter ma jedynie samo zamieszone na odpisie poświadczenie zgodności z oryginałem.

Powyższe postanowienie zostało w całości zaskarżone zażaleniem przez wnioskodawcę, który podniósł zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. art. 788 §1 k.p.c. poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że do nadania klauzuli wykonalności na rzecz następcy prawnego konieczne jest przedłożenie dokumentu wskazującego na przejście prawa, który został sporządzony w formie aktu notarialnego, podczas gdy do nadania takiej klauzuli wystarczające

jest, aby dokument wskazujący na przejście uprawnień został poświadczony za zgodność z oryginałem przez profesjonalnego pełnomocnika występującego w sprawie.

W uzasadnieniu zażalenia wnioskodawca powołał się na pogląd prawny zaprezentowany przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu z dnia 23 września 2010 r., sygn. akt I ACz 1229/10 (OSAW 2011/1/208), wedle którego po nowelizacji art. 129 k.p.c. w celu uzyskania klauzuli wykonalności na rzecz lub przeciwko następcom odpowiednio dotychczasowego wierzyciela i dotychczasowego dłużnika wystarczy wykazanie przejścia uprawnienia lub obowiązku za pomocą odpisów dokumentów urzędowych i dokumentów prywatnych z podpisami urzędowo poświadczonymi, poświadczonych za zgodność z oryginałem przez fachowego pełnomocnika, ustanowionego przez wnioskodawcę w sprawie o nadanie klauzuli wykonalności. W związku z tym poglądem wnioskodawca podkreślił, że reprezentujący go radca prawny przedłożył poświadczony przez siebie za zgodność z oryginałem odpis dokumentu prywatnego w postaci umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 1 grudnia 2011 r., przy czym podpisy stron pod tym dokumentem zostały poświadczane przez notariusza T. B. z Kancelarii Notarialnej w G., Rep. A (...) w dniu 1 grudnia 2011 r. Oznacza to, że wnioskodawca spełnił przesłanki nadania na jego rzecz klauzuli wykonalności określone w art. 788 §1 k.p.c.

Wnioskodawca wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez nadanie na jego rzecz klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty wydanemu przez Sąd Okręgowy w Kielcach w dniu 5 grudnia 2002 r., sygn. akt I Nc 198/02, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, jakkolwiek pogląd prawny zaprezentowany przez wnioskodawcę w rozpatrywanym zażaleniu należy uznać za trafny. W treści zażalenia wnioskodawca odstąpił bowiem od wcześniej wyrażonego nieprawidłowego stanowiska, wedle którego wskutek poświadczenia za zgodność z oryginałem dokonanego przez występującego w sprawie profesjonalnego pełnomocnika załączone do wniosku odpisy dokumentów prywatnych zyskują status dokumentów urzędowych, a przynajmniej dokumentów prywatnych z podpisami urzędowo poświadczonymi. Tym samym wnioskodawca uznał za prawidłowy pogląd Sądu I instancji zaprezentowany w zaskarżonym postanowieniu, zgodnie z którym z dosłownego brzmienia art. 129 §3 k.p.c. wynika, że charakter dokumentu urzędowego ma tylko poświadczenie zgodności z oryginałem dokonane przez profesjonalnego pełnomocnika, nie zaś sam odpis dokumentu będący przedmiotem tego poświadczenia. W konsekwencji wykluczone jest przyjęcie, że wskutek poświadczenia za zgodność z oryginałem przez profesjonalnego pełnomocnika występującego w sprawie odpisu dokumentu prywatnego, dokument ten nabiera charakteru dokumentu urzędowego albo dokumentu prywatnego z podpisem urzędowo poświadczonym. Stwierdzić zatem należy, że co do znaczenia nowelizacji art. 129 k.p.c. dla regulacji art. 788 §1 k.p.c. poglądy wnioskodawcy i Sądu I instancji są w pełni zbieżne, a przy tym odpowiadają trafnym zapatrywaniom wyrażonym przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w postanowieniu cytowanym w zażaleniu.

W zaskarżonym postanowieniu Sąd Okręgowy nie zajął natomiast przypisywanego mu wadliwie przez wnioskodawcę stanowiska, zgodnie z którym w świetle regulacji art. 788 §1 k.p.c. dokument prywatny tylko wtedy może stanowić podstawę nadania klauzuli wykonalności na rzecz następcy prawnego wierzyciela, gdy objęta tym dokumentem czynność prawna została dokonana w formie aktu notarialnego (dokonanie czynności w tej formie powoduje, że dokument prywatny ma moc dokumentu urzędowego). Przyczyną oddalenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności było natomiast ustalenie, że umowa cesji wierzytelności z dnia 1 grudnia 2011 r. została zawarta w zwykłej formie pisemnej, a więc nie jest ani dokumentem urzędowym, ani dokumentem prywatnym z podpisem urzędowo poświadczonym. W zażaleniu wnioskodawca, poza wadliwym przypisywaniem Sądowi I instancji niewyrażonego przez ten Sąd poglądu prawnego, kwestionuje jednocześnie przedstawione ustalenie faktyczne, twierdząc że autentyczność podpisów stron pod ww. umową została poświadczona przez notariusza. Gdyby istotnie tak było, to zażalenie wnioskodawcy zasługiwałoby na uwzględnienie. Należy jednak wskazać, że wbrew stanowisku Sądu I instancji do wniosku w ogóle nie została załączona umowa cesji wierzytelności z dnia 1 grudnia 2011 r., a jedynie fragment załącznika do tej umowy zawierający, jak należy sądzić, szczegółowe informacje na temat przelewanych łącznie w większej liczbie wierzytelności

w stosunku do klientów banku (cedenta). Nie ulega przy tym wątpliwości, że wskazany fragment załącznika jako niezawierający oświadczeń co do przeniesienia wierzytelności nie jest wystarczającym dowodem przejścia uprawnień na wnioskodawcę, pomijając już okoliczność że fragment ten w ogóle nie został przez nikogo podpisany. W rezultacie twierdzenie wnioskodawcy co do sporządzenia umowy cesji wierzytelności z dnia 1 grudnia 2011 r. we właściwej, z punktu widzenia regulacji art. 788 §1 k.p.c., formie nie może zostać zweryfikowane, co wyklucza uwzględnienie złożonego przez wnioskodawcę zażalenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 §2 k.p.c.